

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (prvá komora)

z 19. marca 2020*

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Azylová politika – Spoločné konania o poskytovaní a odnímaní medzinárodnej ochrany – Smernica 2013/32/EÚ – Žiadosť o medzinárodnú ochranu – Článok 33 ods. 2 – Dôvody neprípustnosti – Vnútroštátne právne predpisy stanovujúce neprípustnosť žiadosti, ak žiadateľ prišiel do dotknutého členského štátu cez krajinu, v ktorej nie je vystavený prenasledovaniu alebo riziku vážneho bezprávia, alebo ak táto krajina poskytuje dostatočnú ochranu – Článok 46 – Právo na účinný prostriedok nápravy – Súdne preskúmanie správnych rozhodnutí týkajúcich sa neprípustnosti žiadostí o medzinárodnú ochranu – Lehota 8 dní na rozhodnutie – Článok 47 Charty základných práv Európskej únie“

Vo veci C-564/18,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Správny a pracovný súd v Budapešti, Maďarsko) z 21. augusta 2018 a doručený Súdnemu dvoru 7. septembra 2018, ktorý súvisí s konaním:

LH

proti

Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal,

SÚDNY DVOR (prvá komora),

v zložení: predseda prvej komory J.-C. Bonichot, podpredsedníčka Súdneho dvora R. Silva de Lapuerta (spravodajkyňa), sudcovia M. Safjan, L. Bay Larsen a C. Toader,

generálny advokát: M. Bobek,

tajomník: I. Illéssy, referent,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 11. septembra 2019,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

- LH, v zastúpení: T. Á. Kovács a B. Pohárnok, ügyvédek,
- maďarská vláda, v zastúpení: pôvodne M. Z. Fehér, G. Tornyai a M. M. Tátrai, neskôr M. Z. Fehér a M. M. Tátrai, splnomocnení zástupcovia,
- nemecká vláda, v zastúpení: pôvodne T. Henze a R. Kanitz, neskôr R. Kanitz, splnomocnení zástupcovia,

* Jazyk konania: maďarčina.

- francúzska vláda, v zastúpení: D. Colas, D. Dubois a E. de Moustier, splnomocnení zástupcovia,
- Európska komisia, v zastúpení: M. Condou-Durande, A. Tokár a J. Tomkin, splnomocnení zástupcovia,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 5. decembra 2019,

vyhlásil tento

Rozsudok

- 1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 33 a článku 46 ods. 3 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2013/32/EÚ z 26. júna 2013 o spoločných konaniach o poskytovaní a odnímaní medzinárodnej ochrany (Ú. v. EÚ L 180, 2013, s. 60), ako aj článku 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“).
- 2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi LH a Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal (Úrad pre prisťahovalectvo a azyl, Maďarsko) v nadväznosti na rozhodnutie tohto úradu o zamietnutí žiadosti LH o medzinárodnú ochranu ako neprípustnej bez vecného posúdenia a o nariadení odsunu LH spolu so zákazom vstupu a pobytu na dobu dvoch rokov.

Právny rámec

Právo Únie

- 3 Odôvodnenia 11, 12, 18, 43, 44, 50, 56 a 60 smernice 2013/32 stanovujú:

„(11) S cieľom zaistiť komplexné a efektívne posúdenie potrieb medzinárodnej ochrany žiadateľov v zmysle smernice Európskeho parlamentu a Rady 2011/95/EÚ z 13. decembra 2011 o normách pre oprávnenie štátnych príslušníkov tretej krajiny alebo osôb bez štátneho občianstva mať postavenie medzinárodnej ochrany, o jednotnom postavení utečencov alebo osôb oprávnených na doplnkovú ochranu a o obsahu poskytovanej ochrany [(Ú. v. EÚ L 337, 2011, s. 9)], by mal rámec Únie týkajúci sa konaní o poskytovaní a odnímaní medzinárodnej ochrany vychádzať z koncepcie jednotného konania.

(12) Hlavným cieľom tejto smernice je stanoviť ďalšie normy pre konania v členských štátoch o poskytovaní a odnímaní medzinárodnej ochrany s cieľom zaviesť v Únii spoločné konanie o azyle.

...

(18) Je v záujme členských štátov aj žiadateľov o medzinárodnú ochranu, aby sa o žiadosti o medzinárodnú ochranu rozhodlo čo najskôr bez toho, aby bolo dotknuté vykonanie primeraného a úplného posúdenia.

...

(43) Členské štáty by mali posúdiť všetky žiadosti z vecnej stránky, t. j. posúdiť, či je daný žiadateľ oprávnený na medzinárodnú ochranu v súlade so smernicou 2011/95/EÚ, pokiaľ táto smernica neustanovuje inak, najmä tam, kde možno odôvodnene predpokladať, že by iná krajina vykonala posúdenie alebo poskytla dostatočnú ochranu. ...

(44) Členské štáty by nemali byť povinné posúdiť vecnú stránku žiadosti o medzinárodnú ochranu, ak na základe dostatočnej väzby medzi žiadateľom a treťou krajinou, ako ju definuje vnútroštátne právo, možno odôvodnene predpokladať, že žiadateľ bude žiadať o ochranu v tejto tretej krajine a existujú dôvody domnievať sa, že žiadateľ bude do tejto krajiny prijatý alebo prijatý späť. Členské štáty by mali postupovať na tomto základe, len ak by tento konkrétny žiadateľ bol v bezpečí v tejto dotknutej tretej krajine. S cieľom zabrániť sekundárnemu pohybu žiadateľov by sa mali stanoviť spoločné zásady, na základe ktorých budú členské štáty posudzovať alebo označovať tretie krajiny ako bezpečné.

...

(50) To, že prijaté rozhodnutia o žiadosti o medzinárodnú ochranu... podliehajú účinným opravným prostriedkom pred súdom, odráža základnú zásadu práva Únie.

...

(56) Keďže cieľ tejto smernice, a to stanoviť spoločné konania o poskytovaní a odnímaní medzinárodnej ochrany...

...

(60) Táto smernica rešpektuje základné práva a dodržiava zásady uznané chartou. Táto smernica sa najmä snaží zabezpečiť úplné rešpektovanie ľudskej dôstojnosti a podporovať uplatňovanie článkov 1, 4, 18, 19, 21, 23, 24 a 47 charty a musí sa zodpovedajúcim spôsobom vykonávať.“

4 Článok 1 smernice 2013/32 stanovuje:

„Účelom tejto smernice je stanoviť spoločné konania o poskytovaní a odnímaní medzinárodnej ochrany podľa smernice 2011/95/EÚ.“

5 Článok 12 smernice 2013/32, nazvaný „Záruky pre žiadateľov“, stanovuje:

„1. Pokiaľ ide o konania stanovené v kapitole III, členské štáty zabezpečia, aby všetci žiadatelia mali tieto záruky:

...

b) vždy, keď je to potrebné, im musia byť poskytnuté služby tlmočníka, aby mohli predložiť svoj prípad príslušným orgánom. ...

c) nesmie sa im odmietnuť príležitosť komunikovať s [Úradom vysokého komisára Organizácie Spojených národov pre utečencov (UNHCR)] alebo s akoukoľvek inou organizáciou poskytujúcou právne poradenstvo alebo iné konzultácie...

d) žiadatelia a prípadne ich právni zástupcovia alebo iní poradcovia v súlade s článkom 23 ods. 1 musia mať prístup k informáciám uvedeným v článku 10 ods. 3 písm. b) a k informáciám poskytnutým odborníkmi podľa článku 10 ods. 3 písm. d), ...

e) v primeranom čase je im oznámené rozhodnutie rozhodujúceho orgánu o ich žiadosti. ...

...

2. Pokiaľ ide o konania stanovené v kapitole V, členské štáty zabezpečia, aby všetci žiadatelia mali záruky, ktoré sú rovnocenné zárukám uvedeným v odseku 1 písm. b) až e).“

6 Článok 20 ods. 1 tejto smernice stanovuje:

„Členské štáty na požiadanie zabezpečia bezplatnú právnu pomoc a zastúpenie v konaniach o oprávnom prostriedku stanovených v kapitole V. ...“

7 Článkom 22 uvedenej smernice sa uznáva právo žiadateľov o medzinárodnú ochranu na právnu pomoc a zastúpenie vo všetkých fázach konania.

8 Článok 24 tej istej smernice, nazvaný „Žiadatelia, ktorí potrebujú osobitné procesné záruky“, v odseku 3 stanovuje:

„Členské štáty zabezpečia, aby sa žiadateľom v prípade, keď sa zistí, že sa jedná o žiadateľov, ktorí potrebujú osobitné procesné záruky, poskytla primeraná podpora, aby mohli využívať práva a plniť povinnosti vyplývajúce z tejto smernice počas trvania celého konania o azyle.

...“

9 Článok 25 smernice 2013/32 sa týka záruk pre maloleté osoby bez sprievodu.

10 Článok 31 tejto smernice, nazvaný „Konanie o posúdení žiadosti“, ktorý sa nachádza na začiatku kapitoly III, nazvanej „Konanie v prvom stupni“, v odseku 2 stanovuje:

„Členské štáty zabezpečia, aby sa konanie o posúdení žiadosti skončilo čo najskôr bez toho, aby bolo dotknuté primerané a úplné posúdenie.“

11 Podľa článku 33 tej istej smernice:

„1. Okrem prípadov, v ktorých sa žiadosť neposudzuje v súlade s nariadením [Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26. júna 2013, ktorým sa stanovujú kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov (Ú. v. EÚ L 180, 2013, s. 31)], od členských štátov sa nevyžaduje, aby posudzovali, či žiadateľ spĺňa požiadavky na priznanie medzinárodnej ochrany podľa smernice 2011/95/EÚ v prípade, že sa žiadosť považuje za neprípustnú podľa tohto článku.

2. Členské štáty môžu považovať žiadosť o medzinárodnú ochranu za neprípustnú, iba ak:

- a) iný členský štát poskytol medzinárodnú ochranu;
- b) krajina, ktorá nie je členským štátom, sa považuje za prvú krajinu azylu pre žiadateľa podľa článku 35;
- c) krajina, ktorá nie je členským štátom, sa podľa článku 38 považuje za bezpečnú tretiu krajinu pre žiadateľa;
- d) žiadosť predstavuje následnú žiadosť, pričom sa neobjavili ani neboli žiadateľom predložené nové skutočnosti alebo zistenia súvisiace s posúdením, či žiadateľ spĺňa požiadavku na uznanie za osobu požívajúcu medzinárodnú ochranu v zmysle smernice 2011/95/EÚ, alebo
- e) žiadosť podáva osoba závislá na žiadateľovi po tom, ako podľa článku 7 ods. 2 súhlasila s tým, že jej prípad bude súčasťou žiadosti podanej v jej mene, a neexistujú nijaké skutočnosti týkajúce sa situácie tejto závislej osoby, ktoré by odôvodňovali osobitnú žiadosť.“

12 Podľa článku 35 smernice 2013/32:

„Krajinu možno považovať za prvú krajinu azylu konkrétneho žiadateľa, ak:

- a) bol v tejto krajine uznaný za utečenca a stále môže využívať túto ochranu, alebo
- b) využíva inú dostatočnú ochranu v tejto krajine vrátane uplatnenia zásady zákazu vyhostenia alebo vrátenia,

za predpokladu, že bude do tejto krajiny prijatý späť.

Pri uplatňovaní koncepcie prvej krajiny azylu na osobitnú situáciu žiadateľa môžu členské štáty vziať do úvahy článok 38 ods. 1 Žiadateľ má možnosť vzniesť námietku voči uplatneniu koncepcie prvej krajiny azylu na jeho konkrétnu situáciu.“

13 Článok 38 tejto smernice znie takto:

„1. Členské štáty môžu uplatňovať koncepciu bezpečnej tretej krajiny, len ak sú príslušné orgány presvedčené, že so žiadateľom o medzinárodnú ochranu sa v dotknutej tretej krajine bude zaobchádzať podľa nasledujúcich zásad:

- a) nebude ohrozený jeho život ani sloboda z dôvodu rasy, náboženstva, národnosti, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo zastávania politického názoru;
- b) neexistuje žiadne riziko vážneho bezprávia, ako sa vymedzuje v smernici 2011/95/EÚ;
- c) rešpektuje sa zásada zákazu vyhostenia alebo vrátenia podľa <Dohovoru o právnom postavení utečencov podpísanom v Ženeve 28. júla 1951 [*Zbierka zmlúv Spojených národov*, zv. 189, s. 150, č. 2545 (1954)], doplneného Protokolom týkajúcim sa právneho postavenia utečencov, ktorý bol podpísaný v New Yorku 31. januára 1967 a vstúpil do platnosti 4. októbra 1967 (ďalej len „Ženevský dohovor“)>;
- d) rešpektuje sa zákaz odsunu, ktorý by bol v rozpore so zákazom mučenia a krutého, neľudského alebo ponižujúceho zaobchádzania, ako je uvedené v medzinárodnom práve a
- e) existuje možnosť žiadať o postavenie utečenca a v prípade jeho priznania požívať ochranu podľa Ženevského dohovoru.

2. Uplatňovanie koncepcie bezpečnej tretej krajiny podlieha pravidlám stanoveným vo vnútroštátnom práve vrátane:

- a) pravidiel vyžadujúcich existenciu spojenia medzi žiadateľom a dotknutou treťou krajinou, na základe ktorého by bolo odôvodnené, aby táto osoba odišla do tejto krajiny;
- b) pravidiel o metodike, akou sa príslušné orgány ubezpečia, že v prípade konkrétnej krajiny alebo konkrétneho žiadateľa možno uplatniť koncepciu bezpečnej tretej krajiny. Súčasťou tejto metodiky bude posúdenie bezpečnosti krajiny pre konkrétneho žiadateľa v každom jednotlivom prípade a/alebo vnútroštátne určenie krajín, ktoré sa považujú za všeobecne bezpečné;
- c) pravidiel, ktoré v súlade s medzinárodným právom umožňujú individuálne posúdenie toho, či dotknutá tretia krajina je pre konkrétneho žiadateľa bezpečná, ktoré prinajmenšom umožnia žiadateľovi napadnúť uplatňovanie koncepcie bezpečnej tretej krajiny z dôvodu, že tretia krajina nie je v jeho konkrétnej situácii bezpečná. Žiadateľovi sa tiež umožní namietať proti existencii spojenia medzi ním a treťou krajinou podľa písmena a).

3. Ak sa vykoná rozhodnutie výlučne na základe tohto článku, členský štát:

- a) o tom informuje žiadateľa a
- b) poskytne žiadateľovi dokument, ktorým informuje orgány tejto tretej krajiny v jazyku tejto krajiny, že žiadosť nebola vecne posudzovaná.

4. Ak tretia krajina neumožní žiadateľovi vstup na jej územie, členský štát zabezpečí prístup ku konaniu v súlade so základnými zásadami a zárukami kapitoly II.

5. Členské štáty pravidelne informujú Komisiu o krajinách, na ktoré uplatňujú túto koncepciu podľa ustanovení tohto článku.“

14 Podľa článku 46 ods. 1, 3, 4 a 10 smernice 2013/32:

„1. Členské štáty zabezpečia, aby žiadatelia mali právo na účinný opravný prostriedok pred súdom proti:

- a) rozhodnutiu o ich žiadosti o medzinárodnú ochranu vrátane rozhodnutia:

...
ii) považovať žiadosť za neprípustnú podľa článku 33 ods. 2;

...

3. V záujme dosiahnutia súladu s odsekom 1 členské štáty zabezpečia, aby účinný opravný prostriedok zahŕňal posúdenie skutkových aj právnych otázok v plnom rozsahu *ex nunc* vrátane prípadného posúdenia potrieb medzinárodnej ochrany podľa smernice 2011/95/EÚ, a to aspoň v rámci konania o opravnom prostriedku pred súdom prvého stupňa.

4. Členské štáty stanovujú primerané lehoty a iné potrebné pravidlá, podľa ktorých môže žiadateľ uplatňovať svoje právo na účinný opravný prostriedok podľa odseku 1. ...

...

10. Členské štáty môžu stanoviť lehoty, v ktorých musí súd podľa odseku 1 preskúmať rozhodnutie rozhodujúceho orgánu.“

Maďarské právo

15 Článok XIV ods. 4 Magyarországi Alaptörvénye (Základný zákon Maďarska), zmenený 29. júna 2018, stanovuje:

„Ak ich ani krajina pôvodu ani žiadna iná krajina neochráni, Maďarsko poskytne na základe žiadosti právo na azyl osobám, ktoré nemajú maďarskú štátnu príslušnosť a ktoré sú prenasledované alebo sa dôvodne obávajú, že budú prenasledované v krajine, ktorej sú štátnymi príslušníkmi alebo v krajine svojho obvyklého pobytu z dôvodu rasy, národnosti, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo ich náboženských alebo politických názorov. Osoba, ktorá nemá maďarskú štátnu príslušnosť, ktorá prišla na územie Maďarska cez krajinu, v ktorej nebola vystavená prenasledovaniu alebo priamemu riziku prenasledovania, nemôže uplatňovať právo na azyl.“

- 16 § 6 ods. 1 menedékjogról szóló 2007. évi LXXX. törvény (zákon č. LXXX z roku 2007 o práve na azyl) v znení účinnom od 1. júla 2018 (ďalej len „zákon o práve na azyl“) stanovuje:

„Maďarsko prizná postavenie utečenca cudzincovi, ktorý spĺňa podmienky stanovené v článku XIV ods. 4 prvej vete Základného zákona Maďarska.“

- 17 § 12 ods. 1 zákona o práve na azyl znie takto:

„Maďarsko prizná postavenie osoby s doplnkovou ochranou cudzincovi, ak nespĺňa podmienky na priznanie postavenia utečenca, ale existuje riziko vážneho postihu v prípade návratu do krajiny pôvodu a ktorý nemôže alebo z obavy pred týmto rizikom nechce žiadať ochranu vo svojej krajine pôvodu.“

- 18 § 51 ods. 2 uvedeného zákona stanovuje:

„Žiadosť je neprípustná, ak

...

- e) existuje tretia krajina, ktorú možno vo vzťahu k žiadateľovi považovať za bezpečnú tretiu krajinu;
- f) žiadateľ prišiel do Maďarska cez krajinu, kde nie je vystavený prenasledovaniu v zmysle § 6 ods. 1, ani riziku vážneho bezprávia v zmysle § 12 ods. 1, alebo v ktorej je zaručený primeraný stupeň ochrany.“
- 19 Podľa § 53 ods. 2 a 4 zákona o práve na azyl možno proti zamietnutiu žiadosti o azyl vnútroštátnym azylovým orgánom ako neprípustnej podať opravný prostriedok na súd, ktorý musí rozhodnúť v lehote ôsmich dní od doručenia návrhu.
- 20 V § 2 nariadenia vlády č. 191/2015 z 21. júla 2015 bol stanovený zoznam krajín považovaných za bezpečné tretie krajiny. Tento zoznam obsahuje členské štáty a kandidátske štáty na prístupenie k Európskej únii vrátane Srbskej republiky.

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

- 21 Žalobca vo veci samej je sýrskym štátnym príslušníkom kurdskeho pôvodu, ktorý prišiel do Maďarska do tranzitného priestoru. Dňa 19. júla 2018 podal na úrad pre prisťahovalectvo a azyl žiadosť o medzinárodnú ochranu. Na podporu svojej žiadosti uviedol, že už pred vojnou chcel žiť v Európe, kde by mohol študovať archeológiu.
- 22 Úrad pre prisťahovalectvo a azyl zamietol uvedenú žiadosť ako neprípustnú na základe § 51 ods. 2 písm. f) zákona o práve na azyl bez toho, aby pristúpil k vecnému preskúmaniu, a konštatoval neuplatniteľnosť zásady zákazu vyhostenia alebo vrátenia na žalobcu vo veci samej. Úrad pre prisťahovalectvo a azyl tak jednak vydal rozhodnutie o návrate proti žalobcovi vo veci samej, ktorým mu uložil povinnosť opustiť územie Únie a vrátiť sa na srbské územie, a jednak nariadil jeho odsun na účely vykonania tohto rozhodnutia. Tento úrad zároveň uložil zákaz vstupu a pobytu na dobu dvoch rokov.
- 23 Žalobca vo veci samej napadol toto rozhodnutie na vnútroštátnom súde.

- 24 Vnútroštátny súd, ktorý sa domnieva, že zoznam dôvodov neprípustnosti uvedených v článku 33 ods. 2 smernice 2013/32 je taxatívny a že § 51 ods. 2 písm. f) zákona o práve na azyl nemožno vzhľadom na jeho obsah spájať so žiadnym z dôvodov neprípustnosti vymenovaných v uvedenom článku 33 ods. 2, sa pýta, či vnútroštátna právna úprava nezaviedla nový dôvod neprípustnosti, ktorý je v rozpore s právom Únie.
- 25 Navyše vnútroštátny súd konštatuje, že § 53 ods. 4 zákona o práve na azyl ukladá súdu rozhodujúcemu o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu o zamietnutí žiadosti o medzinárodnú ochranu z dôvodu neprípustnosti povinnosť rozhodnúť v lehote ôsmich dní od doručenia návrhu. Vnútroštátny súd sa však domnieva, že vzhľadom na individuálne okolnosti a osobitosti predmetnej veci sa takáto lehota môže ukázať ako nedostatočná na získanie dôkazov a určenie skutkového rámca, a teda na vydanie správne odôvodneného súdneho rozhodnutia. Tento súd sa teda pýta na zlučiteľnosť predmetnej vnútroštátnej právnej úpravy s článkom 31 ods. 2 smernice 2013/32 a článkom 47 Charty.
- 26 Za týchto okolností Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Správny a pracovný súd v Budapešti, Maďarsko) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:
- „1. Majú sa ustanovenia týkajúce sa neprípustných žiadostí podľa článku 33 smernice 2013/32... vykladať v tom zmysle, že nebránia takej právnej úprave členského štátu, podľa ktorej je žiadosť v rámci azylového konania neprípustná, ak žiadateľ prišiel do uvedeného členského štátu, Maďarska, cez krajinu, v ktorej nie je vystavený prenasledovaniu alebo riziku vážnej ujmy alebo kde je zaručená primeraná úroveň jeho ochrany?
2. Má sa článok 47 [Charty] a článok 31 smernice [2013/32], vzhľadom na ustanovenia článkov 6 a 13 [Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podpísaného v Ríme 4. novembra 1950] vykladať v tom zmysle, že je v súlade s touto právnou úpravou právna úprava členského štátu, ktorá stanovuje záväznú lehotu 8 dní na konanie vo veci správneho súdnictva vo vzťahu k žiadostiam, ktoré boli vyhlásené za neprípustné v azylových konaniach?“

Konanie na Súdnom dvore

- 27 Vnútroštátny súd navrhol, aby sa na túto vec uplatnilo naliehavé prejudiciálne konanie stanovené v článku 23a Štatútu Súdného dvora Európskej únie. Dňa 19. septembra 2018 prvá komora po vypočutí generálneho advokáta rozhodla, že tomuto návrhu nevyhovie.

O prejudiciálnych otázkach

O prvej otázke

- 28 Svojou prvou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má článok 33 smernice 2013/32 vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá umožňuje zamietnuť žiadosť o medzinárodnú ochranu ako neprípustnú z dôvodu, že žiadateľ prišiel na územie dotknutého členského štátu cez štát, v ktorom nie je vystavený prenasledovaniu alebo riziku vážneho bezprávia, alebo v ktorom je zaručený primeraný stupeň ochrany.
- 29 Podľa článku 33 ods. 1 smernice 2013/32, okrem prípadov, v ktorých sa žiadosť neposudzuje v súlade s nariadením č. 604/2013, od členských štátov sa nevyžaduje, aby posudzovali, či žiadateľ spĺňa požiadavky na priznanie medzinárodnej ochrany podľa smernice 2011/95 v prípade, že sa žiadosť považuje za neprípustnú podľa tohto článku. V tejto súvislosti článok 33 ods. 2 smernice 2013/32 taxatívne vymenúva situácie, v ktorých členské štáty môžu považovať žiadosť o medzinárodnú ochranu za neprípustnú (rozsudok z 19. marca 2019, Ibrahim a i., C-297/17, C-318/17, C-319/17 a C-438/17, EU:C:2019:219, bod 76).

- 30 Taxatívna povaha výpočtu uvedeného v článku 33 ods. 2 smernice 2013/32 spočíva tak na znení tohto článku, najmä na pojme „iba“, ktorý predchádza vymenovaniu dôvodov neprípustnosti, ako aj na jeho účele, ktorý spočíva, ako to už Súdny dvor konštatoval, v zmiernení povinnosti členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu vymedzením prípadov, v ktorých sa taká žiadosť považuje za neprípustnú (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 17. marca 2016, Mirza, C-695/15 PPU, EU:C:2016:188, bod 43).
- 31 Treba preto overiť, či sa možno domnievať, že takou vnútroštátnou právnou úpravou, o akú ide vo veci samej, sa vykonáva jeden z dôvodov neprípustnosti, ktoré sú stanovené v článku 33 ods. 2 smernice 2013/32.
- 32 V tomto ohľade treba poznamenať, ako to potvrdila maďarská vláda na pojednávaní, že vnútroštátna právna úprava dotknutá vo veci samej sa týka dvoch rôznych prípadov, ktoré vedú k neprípustnosti žiadosti o medzinárodnú ochranu, a to na jednej strane, keď žiadateľ prišiel do Maďarska cez štát, v ktorom nie je vystavený prenasledovaniu alebo riziku vážneho bezprávia, a na druhej strane, keď žiadateľ prišiel do uvedeného členského štátu cez štát, v ktorom je zaručený primeraný stupeň ochrany.
- 33 Vzhľadom na obsah tejto právnej úpravy, ako aj článku 33 ods. 2 smernice 2013/32 treba hneď na úvod vylúčiť, že dôvody neprípustnosti stanovené v uvedenej právnej úprave by mohli predstavovať vykonanie dôvodov uvedených v článku 33 ods. 2 písm. a), d) a e) tejto smernice, keďže na tento účel možno zohľadniť len dôvody neprípustnosti týkajúce sa prvej krajiny azylu a bezpečnej tretej krajiny uvedené v písmenách b) a c) článku 33 ods. 2 uvedenej smernice.
- 34 V tomto kontexte maďarská vláda tvrdí, že cieľom vnútroštátnej právnej úpravy dotknutej vo veci samej je doplniť vnútroštátny režim, ktorý bol prijatý na uplatnenie dôvodu neprípustnosti týkajúceho sa bezpečnej tretej krajiny podľa článku 33 ods. 2 písm. c) smernice 2013/32.
- 35 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že podľa tohto ustanovenia členské štáty môžu považovať žiadosť o medzinárodnú ochranu za neprípustnú, ak sa krajina, ktorá nie je členským štátom, považuje za bezpečnú tretiu krajinu pre žiadateľa podľa článku 38 uvedenej smernice.
- 36 Ako uviedol generálny advokát v bodoch 42 až 45 svojich návrhov, z článku 38 smernice 2013/32 vyplýva, že uplatnenie pojmu „bezpečná tretia krajina“ na účely článku 33 ods. 2 písm. c) tejto smernice je podmienené splnením podmienok stanovených v odsekoch 1 až 4 uvedeného článku 38.
- 37 V prvom rade konkrétne článok 38 ods. 1 smernice 2013/32 vyžaduje, aby príslušné orgány členských štátov nadobudli istotu, že dotknutá tretia krajina rešpektuje zásady výslovne uvedené v tomto ustanovení, a to po prvé žiadateľ o medzinárodnú ochranu sa nemôže obávať ani o svoj život, ani o svoju slobodu z dôvodu svojej rasy, náboženstva, národnosti, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo zastávania politických názorov, po druhé pre žiadateľa o medzinárodnú ochranu neexistuje riziko, že utrpí vážne bezprávie v zmysle smernice 2011/95, po tretie rešpektuje sa zásada zákazu vyhostenia alebo vrátenia podľa Ženevského dohovoru, po štvrté je zakázaný odsun, ktorý by bol v rozpore so zákazom mučenia a krutého, neľudského alebo ponižujúceho zaobchádzania, ako je uvedené v medzinárodnom práve, a po piate žiadateľ o medzinárodnú ochranu má možnosť žiadať o postavenie utečenca a v prípade jeho priznania požívať ochranu podľa Ženevského dohovoru.
- 38 Ďalej článok 38 ods. 2 smernice 2013/32 podriaďuje uplatnenie pojmu „bezpečná tretia krajina“ pravidlám stanoveným vo vnútroštátnom práve, a najmä po prvé pravidlám, ktoré stanovujú existenciu spojenia medzi žiadateľom o medzinárodnú ochranu a dotknutou treťou krajinou do takej miery, že spôsobuje, že návrat tohto žiadateľa do uvedenej krajiny je odôvodnený, po druhé pravidlám, ktorými sa stanovujú metódy, ktoré príslušné orgány uplatňujú na zabezpečenie toho, aby sa pojem „bezpečná tretia krajina“ mohol uplatniť na konkrétnu krajinu alebo konkrétneho žiadateľa o medzinárodnú ochranu, pričom súčasťou tejto metodiky musí byť najmä posúdenie bezpečnosti krajiny pre

konkrétneho žiadateľa v každom jednotlivom prípade a/alebo vnútroštátne určenie krajín, ktoré sa považujú za všeobecne bezpečné, a po tretie pravidlám, ktoré v súlade s medzinárodným právom umožňujú individuálne posúdenie toho, či dotknutá tretia krajina je pre konkrétneho žiadateľa o medzinárodnú ochranu bezpečná, ktoré v tomto kontexte umožnia tomuto žiadateľovi napadnúť uplatňovanie pojmu „bezpečnej tretej krajiny“, pokiaľ ide o jeho konkrétnu situáciu, ako aj existenciu spojenia medzi ním a touto krajinou.

- 39 Napokon článok 38 ods. 3 a 4 smernice 2013/32 ukladá členským štátom, ktoré vykonávajú rozhodnutie založené výlučne na pojme „bezpečná tretia krajina“, povinnosť informovať o tom žiadateľa o medzinárodnú ochranu a poskytnúť mu dokument, ktorým informujú orgány tretej krajiny v jazyku tejto krajiny, že žiadosť nebola vecne posudzovaná, ako aj dbať na to, aby tento žiadateľ mohol iniciovať konanie v súlade so základnými zásadami a zárukami uvedenými v kapitole II tejto smernice, ak mu tretia krajina neumožní vstúpiť na svoje územie.
- 40 Je potrebné zdôrazniť, že podmienky stanovené v článku 38 smernice 2013/32 sú kumulatívne (pozri v tomto zmysle rozsudok z 25. júla 2018, Alheto, C-585/16, EU:C:2018:584, bod 121), takže dôvod neprípustnosti stanovený v článku 33 ods. 2 písm. c) tejto smernice nemožno uplatňovať, pokiaľ jedna z uvedených podmienok nie je splnená.
- 41 Vnútroštátna právna úprava, ktorá má za účinok neprípustnosť žiadosti o medzinárodnú ochranu, môže preto zakladať uplatnenie dôvodu neprípustnosti stanoveného v článku 33 ods. 2 písm. c) smernice 2013/32 len v prípade, že spĺňa všetky podmienky stanovené v článku 38 tejto smernice.
- 42 Pokiaľ ide v tomto prípade po prvé o podmienku stanovenú v článku 38 ods. 1 smernice 2013/32, s ohľadom na samotné znenie vnútroštátnej právnej úpravy dotknutej vo veci samej je zrejmé, že uplatnenie dôvodu neprípustnosti založeného na prvom prípade, na ktorý sa vzťahuje táto právna úprava, je podmienené len tým, aby v dotknutej tretej krajine bola dodržaná iba časť zásad stanovených v článku 38 ods. 1 tejto smernice, čo prináleží overiť vnútroštátnemu súdu, pričom v tejto krajine nie je splnená najmä požiadavka dodržiavania zásady zákazu vyhostenia alebo vrátenia. Podmienka stanovená v článku 38 ods. 1 uvedenej smernice tak nemôže byť splnená.
- 43 Pokiaľ ide o dôvod neprípustnosti založený na druhom prípade, na ktorý sa vzťahuje vnútroštátna právna úprava dotknutá vo veci samej, vnútroštátny súd neposkytol žiadnu informáciu o obsahu „primeraného stupňa ochrany“ vyžadovaného touto právnou úpravou a najmä o tom, či takýto stupeň ochrany zahŕňa dodržiavanie všetkých zásad stanovených v článku 38 ods. 1 smernice 2013/32 v dotknutej tretej krajine. Vnútroštátnemu súdu prináleží overiť, či ide o tento prípad.
- 44 Pokiaľ ide po druhé o podmienky stanovené v článku 38 ods. 2 smernice 2013/32 a najmä o podmienku týkajúcu sa existencie spojenia medzi žiadateľom o medzinárodnú ochranu a dotknutou treťou krajinou, vzťah, ktorý vnútroštátna právna úprava dotknutá vo veci samej stanovuje medzi takýmto žiadateľom a dotknutou treťou krajinou, je založený na jednoduchom prechode tohto žiadateľa cez územie tejto krajiny.
- 45 Treba preto overiť, či takýto prechod môže predstavovať „spojeni[e]“ v zmysle článku 38 ods. 2 písm. a) smernice 2013/32.
- 46 V tejto súvislosti treba zdôrazniť, ako to vyplýva z odôvodnenia 44 a článku 38 ods. 2 písm. a) smernice 2013/32, že spojenie, ktoré musí existovať medzi žiadateľom o medzinárodnú ochranu a dotknutou treťou krajinou na účely uplatnenia dôvodu neprípustnosti stanoveného v článku 33 ods. 2 písm. c) tejto smernice, musí postačovať na odôvodnenie návratu tohto žiadateľa do uvedenej krajiny.
- 47 Okolnosť, že žiadateľ o medzinárodnú ochranu prešiel územím tretej krajiny, však nemôže sama osebe predstavovať oprávnený dôvod domnievať sa, že je primerané, aby sa uvedený žiadateľ vrátil do tejto krajiny.

- 48 Ako to navyše vyplýva z článku 38 ods. 2 smernice 2013/32, členské štáty musia prijať pravidlá stanovujúce nielen existenciu „spojenia“ v zmysle tohto ustanovenia, ale aj metódy uplatniteľné na individuálne posúdenie v závislosti od konkrétnej situácie žiadateľa o medzinárodnú ochranu, či dotknutá tretia krajina spĺňa podmienky na to, aby sa považovala za bezpečnú pre tohto žiadateľa, ako aj možnosť uvedeného žiadateľa spochybníť existenciu takéhoto spojenia.
- 49 Ako to uviedol generálny advokát v bode 53 svojich návrhov, povinnosť stanoviť takéto pravidlá, ktorú normotvorca Únie uložil členským štátom na účely uplatnenia pojmu „bezpečná tretia krajina“, by nebola odôvodnená, ak by samotný prechod žiadateľa o medzinárodnú ochranu cez dotknutú tretiu krajinu predstavoval na tento účel dostatočné alebo významné spojenie. Ak by to tak totiž bolo, tieto pravidlá by rovnako ako individuálne preskúmanie a možnosť tohto žiadateľa spochybníť existenciu spojenia, ktoré uvedené pravidlá musia výslovne stanoviť, stratili akýkoľvek význam.
- 50 Z uvedeného vyplýva, že prechod žiadateľa o medzinárodnú ochranu cez dotknutú tretiu krajinu nemôže predstavovať „spojenie“ v zmysle článku 38 ods. 2 písm. a) smernice 2013/32.
- 51 V dôsledku toho aj za predpokladu, že vnútroštátna právna úprava dotknutá vo veci samej spĺňa podmienku stanovenú v článku 38 ods. 1 smernice 2013/32, zatiaľ čo podmienka týkajúca sa spojenia, ako je uvedená v článku 38 ods. 2 písm. a) tejto smernice, nie je v žiadnom prípade splnená, uvedená vnútroštátna právna úprava nemôže zakladať uplatnenie dôvodu neprípustnosti týkajúceho sa bezpečnej tretej krajiny stanoveného v článku 33 ods. 2 písm. c) uvedenej smernice.
- 52 Napokon takáto vnútroštátna právna úprava nemôže zakladať ani uplatnenie dôvodu neprípustnosti týkajúceho sa prvej krajiny azylu stanoveného v článku 33 ods. 2 písm. b) smernice 2013/32.
- 53 Postačuje totiž uviesť, že podľa samotného znenia článku 35 prvého odseku písm. a) a b) smernice 2013/32 možno krajinu považovať za prvú krajinu azylu konkrétneho žiadateľa o medzinárodnú ochranu, len ak bol tento žiadateľ v tejto krajine uznaný za utečenca a môže naďalej požívať túto ochranu, alebo ak požíva inú dostatočnú ochranu v uvedenej krajine, vrátane uplatnenia zásady zákazu vyhodenia alebo vrátenia, za predpokladu, že bude do tejto istej krajiny prijatý späť.
- 54 Zo spisu predloženého Súdnemu dvoru vyplýva, že uplatnenie dôvodu neprípustnosti stanoveného vnútroštátnou právnou úpravou dotknutou vo veci samej nie je podmienené tým, aby žiadateľ o medzinárodnú ochranu požíval v dotknutej krajine postavenie utečenca alebo dostatočnú ochranu z iného dôvodu, takže by bolo zbytočné skúmať potrebu ochrany v Únii.
- 55 V dôsledku toho treba dospieť k záveru, že sa nemožno domnievať, že takou vnútroštátnou právnou úpravou, o akú ide vo veci samej, dochádza k naplneniu niektorého z dôvodov neprípustnosti stanovených v článku 33 ods. 2 smernice 2013/32.
- 56 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy treba na prvú otázku odpovedať tak, že článok 33 smernice 2013/32 sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá umožňuje zamietnuť žiadosť o medzinárodnú ochranu ako neprípustnú z dôvodu, že žiadateľ prišiel na územie dotknutého členského štátu cez štát, v ktorom nie je vystavený prenasledovaniu alebo riziku vážneho bezprávia, alebo v ktorom je zaručený primeraný stupeň ochrany.

O druhej otázke

- 57 Na úvod treba poznamenať, že hoci druhá otázka, ako ju položil vnútroštátny súd, súvisí s výkladom článku 31 smernice 2013/32 týkajúceho sa správneho konania o preskúmaní žiadostí o medzinárodnú ochranu, táto otázka sa v skutočnosti vzťahuje na výkon práva na účinný prostriedok nápravy stanoveného v článku 46 tejto smernice. S cieľom poskytnúť vnútroštátnemu súdu užitočnú odpoveď je teda potrebné vyložiť uvedené ustanovenie a najmä jeho odsek 3.

- 58 Svojou druhou otázkou sa teda vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má článok 46 ods. 3 smernice 2013/32 v spojení s článkom 47 Charty vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorou sa súdu rozhodujúcemu o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu o zamietnutí žiadosti o medzinárodnú ochranu ako neprípustnej stanovuje lehota ôsmich dní na rozhodnutie.
- 59 Článok 46 ods. 1 smernice 2013/32 ukladá členským štátom povinnosť zaručiť právo na účinný opravný prostriedok pred súdom proti rozhodnutiu o zamietnutí žiadosti o medzinárodnú ochranu vrátane rozhodnutí, ktorými sa žiadosť vyhlasuje za zjavne neprípustnú alebo neopodstatnenú.
- 60 Povinnosť členských štátov stanoviť takéto právo na opravný prostriedok zodpovedá právu zakotvenému v článku 47 Charty s názvom „Právo na účinný prostriedok nápravy a na spravodlivý proces“, podľa ktorého každý, koho práva a slobody zaručené právom Únie sú porušené, má právo na účinný prostriedok nápravy pred súdom (rozsudok z 18. októbra 2018, E. G., C-662/17, EU:C:2018:847, bod 46 a citovaná judikatúra).
- 61 Z toho vyplýva, že povaha opravného prostriedku upraveného v článku 46 smernice 2013/32 musí byť určená v súlade s článkom 47 Charty, ktorý je potvrdením zásady práva na účinnú súdnu ochranu (rozsudok z 18. októbra 2018, E. G., C-662/17, EU:C:2018:847, bod 47 a citovaná judikatúra).
- 62 Pokiaľ ide najmä o lehotu na rozhodnutie, treba uviesť, že smernica 2013/32 nielenže nestanovuje harmonizované pravidlá v oblasti lehôt na rozhodnutie, ale v článku 46 ods. 10 dokonca oprávňuje členské štáty, aby stanovili takéto lehoty (rozsudok z dnešného dňa, Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal, C-406/18, bod 25).
- 63 Ako navyše vyplýva z ustálenej judikatúry Súdneho dvora, v prípade neexistencie pravidiel Únie v danej oblasti vnútroštátnemu právnemu poriadku každého členského štátu prináleží, aby na základe zásady procesnej autonómie upravil procesné náležitosti týkajúce sa žalôb určených na zaručenie ochrany práv osôb podliehajúcich súdnej právomoci, avšak pod podmienkou, že nesmú byť menej priaznivé než pravidlá, ktoré upravujú podobné situácie podliehajúce vnútroštátnemu právu (zásada ekvivalencie), a že nesmú prakticky znemožniť alebo nadmerne sťažiť výkon práv, ktoré priznáva právo Únie (zásada efektivity) (rozsudok z dnešného dňa, Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal, C-406/18, bod 26 a citovaná judikatúra).
- 64 Pokiaľ ide o dodržanie podmienky týkajúcej sa zásady ekvivalencie v súvislosti s lehotou na rozhodnutie, o akú ide vo veci samej, treba uviesť, s výhradou overení prislúchajúcich vnútroštátnemu súdu, že zo spisu, ktorý má Súdny dvor k dispozícii, nevyplýva a ani sa netvrdilo, že podobné situácie sa riadia vnútroštátnymi procesnými podmienkami, ktoré sú priaznivejšie ako tie, ktoré sú stanovené na vykonanie smernice 2013/32 a ktoré sa uplatňujú vo veci samej (pozri v tomto zmysle rozsudok z dnešného dňa, Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal, C-406/18, bod 27 a citovanú judikatúru).
- 65 Pokiaľ ide o dodržanie zásady efektivity, treba pripomenúť, že článok 46 ods. 3 smernice 2013/32 definuje rozsah práva na účinný prostriedok nápravy, keď spresňuje, že členské štáty viazané touto smernicou musia zabezpečiť, aby súd, na ktorom je napadnuté rozhodnutie o žiadosti o medzinárodnú ochranu, vykonal „posúdenie skutkových aj právnych otázok v plnom rozsahu *ex nunc* vrátane prípadného posúdenia potrieb medzinárodnej ochrany podľa smernice [2011/95]“ (rozsudok z dnešného dňa, Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal, C-406/18, bod 28 a citovaná judikatúra).
- 66 V tejto súvislosti treba zdôrazniť, že aj v prípade opravného prostriedku proti rozhodnutiu o zamietnutí žiadosti o medzinárodnú ochranu ako neprípustnej je súd rozhodujúci o takomto opravnom prostriedku povinný vykonať posúdenie v plnom rozsahu *ex nunc* podľa článku 46 ods. 3 smernice 2013/32.

- 67 Ako už totiž Súdny dvor konštatoval, výraz „prípads[né]“ obsiahnutý v časti vety „vrátane prípadného posúdenia potrieb medzinárodnej ochrany podľa smernice [2011/95]“ poukazuje na to, že posúdenie v plnom rozsahu a *ex nunc*, ktoré má vykonať súd, sa nemusí nevyhnutne týkať vecného posúdenia potreby medzinárodnej ochrany, a teda že sa môže týkať prípustnosti žiadosti o medzinárodnú ochranu, pokiaľ to umožňuje vnútroštátne právo podľa článku 33 ods. 2 smernice 2013/32 (rozsudok z 25. júla 2018, Alheto, C-585/16, EU:C:2018:584, bod 115).
- 68 Pokiaľ ide navyše konkrétne o opravný prostriedok proti rozhodnutiu, ktorým sa zamietajú žiadosti o medzinárodnú ochranu ako neprípustné na základe dôvodov neprípustnosti týkajúcich sa prvej krajiny azylu alebo bezpečnej tretej krajiny, uvedených v písmenách b) a c) článku 33 ods. 2 smernice 2013/32, v rámci úplného a aktualizovaného posúdenia, ktoré prináleží súdu rozhodujúcemu o takomto opravnom prostriedku, tento súd je povinný najmä overiť, či žiadateľ o medzinárodnú ochranu požíva dostatočnú ochranu v tretej krajine alebo či možno tretiu krajinu považovať vo vzťahu k žiadateľovi za bezpečnú tretiu krajinu.
- 69 Na účely tohto overenia musí uvedený súd dôsledne preskúmať, či je splnená každá z kumulatívnych podmienok, ktorým podlieha uplatnenie takýchto dôvodov neprípustnosti, akými sú podmienky uvedené, pokiaľ ide o dôvod týkajúci sa prvej krajiny azylu, v článku 35 smernice 2013/32, a pokiaľ ide o dôvod týkajúci sa bezpečnej tretej krajiny, v článku 38 tejto smernice, pričom v prípade potreby vyzve orgán zodpovedný za posúdenie žiadostí o medzinárodnú ochranu, aby predložil všetky dokumenty a skutkové okolnosti, ktoré by mohli byť relevantné, a predtým, než rozhodne, uistiť sa, že žiadateľ mal príležitosť osobne vyjadriť svoje stanovisko k uplatniteľnosti dôvodu neprípustnosti na jeho konkrétnu situáciu (pozri v tomto zmysle rozsudok z 25. júla 2018, Alheto, C-585/16, EU:C:2018:584, body 121 a 124).
- 70 Navyše treba pripomenúť, ako to urobil generálny advokát v bode 84 svojich návrhov, že v rámci opravného prostriedku pred súdom stanoveného v článku 46 ods. 3 smernice 2013/32 sa navrhovateľom zaručuje určitý počet osobitných procesných práv podľa článku 12 ods. 2 tejto smernice, a to právo na tlmočníka, možnosť komunikovať najmä s Úradom vysokého komisára Organizácie Spojených národov pre utečencov (UNHCR) a prístup k určitým informáciám, ako aj podľa článku 20 uvedenej smernice, a to možnosť bezplatnej právnej pomoci a zastúpenia, podľa článku 22 tej istej smernice týkajúceho sa prístupu k právnenému zástupcovi, a podľa článkov 24 a 25 tejto smernice týkajúcich sa práv osôb s osobitnými potrebami a maloletých osôb bez sprievodu.
- 71 Ak sa navyše súd rozhodujúci o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu, ktorým sa zamietajú žiadosti o medzinárodnú ochranu ako neprípustné, domnieva, že vypočutie žiadateľa je nevyhnutné na vykonanie posúdenia v plnom rozsahu a *ex nunc*, ktoré je povinný vykonať, tento súd musí zorganizovať takéto vypočutie, pričom žiadateľ má v takom prípade právo v prípade potreby využiť pri svojom výsluchu súdom služby tlmočníka na účely predloženia svojich tvrdení (pozri v tomto zmysle rozsudok z 25. júla 2018, Alheto, C-585/16, EU:C:2018:584, body 126 a 128).
- 72 V tomto prípade vnútroštátna právna úprava dotknutá vo veci samej stanovuje lehotu ôsmich dní na rozhodnutie o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu o zamietnutí žiadosti o medzinárodnú ochranu ako neprípustnej. Podľa vnútroštátneho súdu nie je možné o takomto opravnom prostriedku rozhodnúť do ôsmich dní od doručenia návrhu súdu bez toho, aby bola porušená požiadavka úplného posúdenia.
- 73 V tejto súvislosti lehota ôsmich dní, aj keď nemožno *a priori* vylúčiť, že bude primeraná v najzjavnejších prípadoch neprípustnosti, môže byť za určitých okolností, ako to uviedol generálny advokát v bodoch 86 a 87 svojich návrhov, vecne nedostatočná na to, aby súd rozhodujúci o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu o zamietnutí žiadosti o medzinárodnú ochranu ako neprípustnej mohol zabezpečiť dodržanie všetkých práv uvedených v bodoch 65 až 71 tohto rozsudku v rámci každého prípadu, ktorý mu bol predložený na preskúmanie, a zaručiť tak právo žiadateľov o medzinárodnú ochranu na účinný prostriedok nápravy.

- 74 Článkom 46 ods. 4 smernice 2013/32 sa pritom členským štátom ukladá povinnosť stanoviť primerané lehoty na rozhodnutie.
- 75 V situácii, keď lehota stanovená súdu, na ktorý bol podaný opravný prostriedok proti rozhodnutiu o zamietnutí žiadosti o medzinárodnú ochranu ako neprípustnej, neumožňuje zabezpečiť účinné uplatňovanie hmotnoprávnych predpisov a procesných záruk, ktoré žiadateľovi priznáva právo Únie, zo zásady efektivity práva Únie vyplýva dotknutému súdu povinnosť neuplatniť vnútroštátnu právnu úpravu, podľa ktorej sa táto lehota považuje za záväznú (pozri v tomto zmysle rozsudok z dnešného dňa, Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal, C-406/18, bod 34).
- 76 V každom prípade vzhľadom na všeobecný cieľ čo najrýchlejšieho vybavovania žiadostí o medzinárodnú ochranu stanovený v odôvodnení 18 smernice 2013/32, povinnosť súdu neuplatniť vnútroštátnu právnu úpravu stanovujúcu lehotu na rozhodnutie, ktorá je nezlučiteľná so zásadou efektivity práva Únie, ho nemôže zbavovať povinnosti rýchleho konania ako takej, ale len znamená, že má považovať lehotu, ktorá mu je stanovená, za orientačnú, pričom má rozhodnúť čo najrýchlejšie, ak táto lehota uplynula (rozsudok z dnešného dňa, Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal, C-406/18, body 35 a 36).
- 77 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy treba na druhú otázku odpovedať tak, že článok 46 ods. 3 smernice 2013/32 v spojení s článkom 47 Charty sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorou sa súdu rozhodujúcemu o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu o zamietnutí žiadosti o medzinárodnú ochranu ako neprípustnej stanovuje lehota ôsmich dní na rozhodnutie, pokiaľ tento súd nemôže v takejto lehote zabezpečiť účinné uplatňovanie hmotnoprávnych predpisov a procesných záruk, ktoré žiadateľovi priznáva právo Únie.

O trovách

- 78 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdny dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (prvá komora) rozhodol takto:

- Článok 33 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2013/32/EÚ z 26. júna 2013 o spoločných konaniach o poskytovaní a odnímaní medzinárodnej ochrany sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá umožňuje zamietnuť žiadosť o medzinárodnú ochranu ako neprípustnú z dôvodu, že žiadateľ prišiel na územie dotknutého členského štátu cez štát, v ktorom nie je vystavený prenasledovaniu alebo riziku vážneho bezprávia, alebo v ktorom je zaručený primeraný stupeň ochrany.**
- Článok 46 ods. 3 smernice 2013/32 v spojení s článkom 47 Charty základných práv Európskej únie sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorou sa súdu rozhodujúcemu o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu o zamietnutí žiadosti o medzinárodnú ochranu ako neprípustnej stanovuje lehota ôsmich dní na rozhodnutie, pokiaľ tento súd nemôže v takejto lehote zabezpečiť účinné uplatňovanie hmotnoprávnych predpisov a procesných záruk, ktoré žiadateľovi priznáva právo Únie.**

Podpisy